

— Διὰ τὴν περιφέρειαν, κ. Στεφανίδη...

— Τὸν κακὸν τοῦτον καιρὸν τὰ γομάρια! ... Τὸ δικό του λογαριασμὸ βλέπει καθένας καὶ τσαμπουναῖ! ... Βρέ, ἡ περιφέρεια δὲν εἶνε ὡτὰν ὄλα τὰ ἄλλα πράγματα, τιμὴ στὰ μούτσουνα τους! ... ὅσο πλέον στενὴ εἶνε, τόσο εὐκολώτερα βγαίνει καθένας.

✱

Ὁ κ. Κυριακὸς

Ὁ προλύτης τῆς ἱατρικῆς καὶ θεατρῶν κ. Κυριακὸς ἔδωκε τὴν ἐξῆς βαρυσήμαντον ἀπάντησιν:

— Ὅταν ἤμην ἱατρὸς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, συνετέλεσα πολὺ εἰς τὴν εὐρείαν περιφέρειαν τοῦ νεκροταφείου τῆς πόλεως ἐκείνης. Τώρα ὅπου κάμνω τὸν ἐργολάβον εὐρίσκομαι κάθε ἡμέραν εἰς τὰ στενά. Ἄν τὸ ἐπιτρέπουν αἱ Δυνάμεις, καὶ ἰδίως ἡ Αὐστρία ἐπιστρέφω ἀμέσως εἰς Θεσσαλονίκην.

✱

Ὁ κ. Κολιάτσος

Ὁ Σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Κορινθίας ἐρωτηθεὶς ἀπήντησε τηλεγραφικῶς ὡς ἐξῆς:

«Καταγγέλλω τὴν στενήν καὶ προτιμῶ τὴν εὐρείαν· ἂν ὁ κόλπος μου δὲν ἦτο εὐρύς, δὲν θὰ περιεῖχε τόσην ἀγάπην πρὸς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς καὶ τὴν καταγγελίαν».

✱

Ὁ κ. Παραδαρμένος

Ὁ ἀξιότιμος πρῶτος εἰρηνοδίκης κ. Ζαχαρίας Παραδαρμένος κατεγίνετο τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸν ἐπλησίασα ν' ἀποσπάσῃ τὸν εὐελπιν αὐτοῦ γόνον Μιμίκον ἀπὸ τοὺς ὀνουχας ἐνὸς κασταναῖ, παρ' οὗ εἶχεν ὑπεξαίρεσει ὁ μικρὸς λαίμαργος τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἐμπορεύματός του. Ὅτε τὸν ἠρώτησα περὶ τῆς γνώμης του ὁ ἐντιμὸς ὅσον καὶ ἀξιοθρήνητος οἰκογενειάρχης ἐστέναξε περιλύπως.

— Ἐγὼ δὲν ἀναμιγνύομαι εἰς τὴν πολιτικὴν, μοὶ εἶπεν. Ἡ πολιτικὴ, ἐξηκολούθησε μὲ τὸ σύνθημα ἀποφθεγματικὸν μεταφυσικὸν ὕψος του, εἶνε ἡ ἀφρητρία τῆς ὑπαιτιότητος, ἐξ ἧς ἀπορρέει ἡ ἐνδελέχεια τῆς κωλυσιεργίας. Ὅπως δὴποτε προτιμῶ τὴν εὐρύτητα εἰς ὄλα καὶ ἔχω πρόσφατα γεγονότα ν' ἀναφέρω ὡς ἐπιχειρήματα. Παραδείγματός χάριν κατ' αὐτὰς ἡ ἀξιότιμος συμβία καὶ σύνευνός μου κτεσκεύασεν ἐν πανταλόνιον τοῦ φιλάτου μου υἱοῦ Μιμίκου ἀπὸ ἐν παλαιόν μου ἐπανωφόριον. Ἀλλὰ τὸ κτεσκεύασε πολὺ στενὸν καὶ ὅταν ἐπορεύθημεν προχθὲς πρὸς ἐπίσκεψιν εἰς μίαν φιλικὴν οἰκίαν, τὸ πανταλόνιον τοῦ Μιμίκου, τοῦ ὁποῖου ἡ κοιλία ἦτο ὕψιστον ἐξωγκωμένη —διότι πρέπει νὰ σημειώσετε, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ ὑπερέτριά μας Βασίλω εἶχε μαγειρεύσει μίαν ἐξαίρετον σοῦπαν ἀπὸ φασόλια—διερράγη ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ ἡ φιλικὴ οἰκογένεια εἶδεν ἀπροσδοκῆτως θέαμα οὐδὲ τόσο πολὺ εὐχάριστον, οὐδὲ τόσο ἀμέμπτου καθαριότητος. Ὅταν ἐπιστρέψαμεν εἰς τὴν οἰκίαν ἠθέλησα νὰ κάμω μερικὰς παρατηρήσεις εἰς τὴν ἀξιότιμον σύνευνον· ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὴ ἔτυχεν νὰ ἔχη τὰ νεῦρά της, ἤρπασε παρακείμενον κοντόξυλον καὶ μὲ ἐκυνήγησεν. Ἡθέλησα νὰ φύγω. Πλὴν δυστυχῶς ἡ θύρα ἦτο στενὴ καὶ πρὶν προφθάσω νὰ ἐξέλθω, νομίζω, ὅτι ἤλθεν εἰς κάποιαν συνάφειαν ἡ ράχισ μου μὲ τὸ κοντόξυλον. Τώρα, ἂν τὸ πανταλόνιον δὲν ἦτο στενόν... ἂν ἡ θύρα ἦτο εὐρυτέρα... μ' ἐννοεῖτε!..»

Ἡ διήγησις τοῦ κ. Ζαχαρίου ἦτο τόσο πειστικὴ, ὥστε ἔκρινεν περὶ τὸν ν' ἀποταθῶ εἰς ἄλλον. Διαβιβάζω λοιπὸν πάσας ταύτας τὰς γνώμας πρὸς τὸν κ. Δηλιγιάννην ἐπισυνάπτων ὡς πειστήριον καὶ τὸ πανταλόνιον τοῦ Μιμίκου διὰ τὰ περαιτέρω.

# Ἄββαυόμ

## Ἡ «ΦΛΩΡΑ ΜΙΡΑΜΠΙΛΙΣ» ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΑΚΡΑΚΗΣ

Θὰ ἐρωτήσητε: Ποία σχέσις μυστηριώδης ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν; Μήπως ὁ Διδάσκαλος ἐγκατέλιπε τὰς περὶ τρισυνθέτου μελέτας του καὶ ἀσχολεῖται ἤδη εἰς τὴν μουσικὴν; Ὁχι, κύριοί μου, ὄχι· καὶ τοῦτο πράττει καὶ ἐκεῖνο δὲν ἀφίνει· μάλιστα, ἂν θέλετε, προσπαθεῖ νὰ συνδυάσῃ ἀμφοτέρω καὶ παραλαβῶν, φαίνεται, τὸν ξύλινον θαυματουργὸν πόδα του μετέβη εἰς τὸ θέατρον τοῦ κ. Κυριακοῦ κατὰ τὴν παραστάσιν τῆς «Φλώρας Μιράμπιλις».

Λοιπὸν;

Θέλετε τὴν γνώμην του ἐπὶ τῆς μουσικῆς; Δὲν θὰ τὴν εὔρητε· θὰ εὔρητε ὅμως ἐν ἄλλο μεγαλειότερον, μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον. Ὅτι τὸ ἔργον τοῦ κ. Σαμάρα δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ Πλάτωνος.

Ἔχει τὸν λόγον ὁ κ. Μακράκης, ἡ καλλίτερον ἡμεῖς ἔχομεν τὸν «Λόγον» τοῦ κ. Μακράκη, ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα:

✱

«Ἐξέκαυσαν τὴν περιέργειαν τοῦ κόσμου αἱ πλάνοι ἐφημερίδες καὶ σωρηδὸν ἀπέστειλαν αὐτὸν εἰς τὸ θέατρον ἵνα ἴδῃ καὶ ἀκούσῃ τὴν Φλώρα Μιράμπιλις τοῦ ἑλληνοῦ μουσουργοῦ κ. Σαμάρα, ἵνα ἀκούσῃ μουσικὴν μελωδικῶς μεταβιβάζουσαν εἰς τὴν ἀκοὴν φράσεις ἐρωτικὰς ἐρωτολήπτων ψυχῶν, καὶ ἴδῃ ἐρωμένην παραφόρως πίπτουσαν εἰς τὰς ἀγκαλάς τοῦ ἐραστοῦ της. Ἐρωτῶμεν, τολμᾶ σερνότητός τινος μετέχων σύζυγος νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν ἑαυτοῦ, ἢ τὴν μνηστὴν αὐτοῦ μνηστὴρ ἐνώπιον τῶν ἐπισκεφθέντων αὐτῶν, ἢ ἀνέχονται ποτε αὐτοὶ τοιαῦτα; Καὶ ὅμως ἐνώπιον ὀλοκλήρου κόσμου τοιαῦτα αἴσχη παρίστανται! καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Σαμάρα ὑποβοηθεῖ, ἵνα τὰ αἴσχη ταῦτα ἔτι μᾶλλον καθηδύνωσι τὸν κόσμον! Ἄν ὁ θεὸς Πλάτων, καθὰ γράφει ἐν τοῖς Νόμοις αὐτοῦ, ἔζη σήμερον, τὴν τοιαῦτα θεάματα καὶ τοιαῦτας φράσεις μελοποιούσαν μουσικὴν θὰ ἀπεκάλει αἰσχρὰν. Καὶ ὅμως αἱ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν ἐξώθησαν τὸν κόσμον εἰς ἀπόλαυσιν τοῦ αἰσχροῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα καλοῦ. Καὶ ἔπειτα ἐκπλήσσονται αἱ ἀθλῆλαι διὰ τὰς ἀπαγωγὰς καὶ τὰς ἄλλας ἀκολασίας, ὅταν αὐταὶ αὐταὶ γίνονται παραίτιοι νὰ ἐξάπτωνται τὰ πάθη καὶ νὰ ἀποχαυνῶνται αἱ πόλεις!»

✱

Σχόλια δὲν ἐπιτρέπονται.

Τσοπανάιος